

MESÉVILÁG.

Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

HOVA LETT A HAJNALCSILLAG?

— Mennyi csillag ragyog, ég.
Világítja mezejét,
Országát az Istenkének!
— Ismerem is őket már,
Ez a göncöl, amott jár
Sugara az estikének.

Hanem egyet, anyukám,
Hogy kibujdostunk taván
Nem látok az égi síknak!
Házunk fölött örkdött
Szép Erdélyország fölött
— Hova tűnt a hajnalcsillag?

Andor bácsi.

PILLE, ESTE A SZOBÁBAN.

Pille-pille minek szállsz be?
Deres künn az éj ruhája?
Pille-pille ugy-e becsalt
Ablakomon a fény árja!

Pille-pille, nézz hát széjjel:
Mi van itt, mi kedves néked?
Leld örömd, csak egybe ne:
Ne csodáld a fénykévéket.

Oh, ne bámuld, hadd akármí
Kedvesen is hívogatnak
Jaj, ne indulj meg feléjük,
Ne ülj fel a csalszavaknak.

Hiszen most még selyem szárnyad
Virágival el-eljátszszak
— De repülj csak közelükbe:
Megkinoznak, megtépáznak!

Pille, pille, jér ide hát
Tenyeremre, pihenj egyet!
Lásd a csodás tündér fénytől
Gyöngé tested már is reszket.

Én majd szépen kieresztlek
A hús éjszakába újra
És ott ismét vigadozhatsz
Száz virágot összebujva!

Hanem a fényt — kerüld máskor
Oh, mert ami másnak pompa,
Az tenéked a halálad
Kis pillécske, pillangóka.

Andor bácsi.

Mese a hiu legyecskéről.

Az aranyruhás légy, akiről most mesét mondok, a temetőben lakott. Csak amolyan zöld legyecské volt, mint a társai, hanem a ruhája csodálatos szép volt, mintha aranyból szótték volna és a két szárnya is olyan volt, mint az arany.

Édesanyja, egy öreg zöld légy, nagyon büszke volt rá. Végighordozta a virágok között és megkérdezte tőlük: — Ugy-e milyen szép, ugy-e szinarany a ruhája is, ugy-e nincs több ilyen édes kis legyecské?

— Nincs-nincs — hajtogatták fejüket a hajnal-kák. — Nincs-nincs — mondta gyönyörködve a kék-tündérke is. Az aranyruhás légy hallotta ezeket és nagyon boldog volt, hogy öt szépnak mondják.

A virágok aztán játszani hívták, el-eltáncoltak a napsugárkakkal, meg-megfürödtek a harmat cseppjeiben. Amikor elunták, meséltek egymásnak. A kis kék-tündérke mondta a mesét, a liliumruhás királyfiról szólott rendesen, aki minden évben végigrepül egyszer gyémánt hintójában a rét felett s a rét királynőjét magával viszi.

— Ki a rét királynője? — kérdezte az aranylegyecské. — Akit királynőjévé választ a rét: a legszebb legyecské, vagy virág. — mondta a virág és édeskedve tette hozzá: meglásd, az leszel te is, mert te nagyon szép vagy.

Az aranyruhás legyecskét büszkeség öntötte el. Páváskodva rezgettette szép szárnyait és nagyon meg volt elégedve, amikor látta, hogy a leánykőköröcsin irigykedve nézegeti és mérgében el-elsárgul.

Az aranyruhás legyecské növekedett. Ahogy növekedett, úgy nőtt szépsége is. Az egész rét csodálta már s a leánykőköröcsin is boldog volt, ha kelyhén megpihent. A temetőben is becézte, dédelgette minden. Mindenki hívta, hívogatta, — csodálni akarták szivárványos aranyszárnyait, aranyruháját.

Csak egy öreg héjakut rázogatta meg néha a fejét. Az öreg héjakut a temető szélén lakott. Éjszakánként nagy levelein pihent az aranylegyecské. Ilyenkor a héjakut mindig integette:

— Hiszen nagyon szép vagy, de láttam már náladnál szebb legyecskét is. Aztán meg vigyázz! Ne bizakodj el szépségeddel és ne hallgass a hizelkedőkre. Ne higyj a virágoknak se. Ők is csak olyan fiatalok, gondtalanok, mint te. Az életet még nem ismerik. Azt sem tudják, hogy csak nyáron át pompázhatnak, aztán elveszítik szépségüket, elhervadnak és elszáradnak mind.

Az aranylegyecské el-elgondolkozott a héjakut beszédein, de aztán nappal rendesen elfeledte. Mert mindenki dicsérte, mindenki szépségéről beszélt. Különösen egy bozontos maszlag, aki bosszus volt valamiért a héjakutra, járt kedvébe nagyon. Magához édesgette alattomosan:

— Ne hallgass szép legyecské a héjakut szavára. Ő is irigy te rád. Ki rabolhatná el gyönyörű ruhádat? Ki foszthatna meg a drága szárnyaidtól? A te szépséged örökké tart: te már a rét királynője vagy!

Az aranylegyecskét megszedítették a hizelő szá-

Pista, Gurka, Maris! Szeressétek az ÚJ ÉLETET és kérjétek meg apukát, hogy minden vasárnap vegye meg számotokra, mert **Mesevilágot.** mindig megtaláljátok benne a

vak, Éjszakánkint már bosszantották a héjakut jószágos, feddő tanácsai. Egyszer aztán nem is ment vissza a héjakuthoz, a maszlagnál maradt.

Az pedig tovább beszélt neki a liliumruhás királyfiról, aki érte jön majd gyémánt kocsijával s magával viszi. Nagy hiúság fogta el az aranylegyecské szívet. Naphosszat a verőfényen játszott és kérkedve mutogatta aranyruháját, csillogtatta aranyszárnyait.

*

A virágok kornyadozni kezdtek. Lehorgasztották fejüket és nem táncoltak többé a vidám napsugárkák-kal. Azok is már csak ritkán látogattak el a temetőbe. Lassanként elsárgult a fű is.

Az öreg zöld légy egyszer eljött a leánya után.

— Megyünk leányom — kezdte —, a mi időnk letelt. Megérkezett az ősz s a tél mögötte van. Átfogjuk aludni jó meleg szálláson.

Az aranylegyecské nagyon megijedt: — Csak egy napocskáig hagyj még jó anyám, addig marad-hassunk. Ma még hadd bucsuzhassam el ismerőseim-től, hadd mutogathassam mégegyszer ruhámat.

Az öreg zöld légy megcsóválta a fejét, de aztán elment. Másnap eljött újra.

— Most már csakugyan viszlek, — mondta dide-regve — kutyá idő van, a téli szállásunkat is elfoglalták már s ha még egy napot késünk, itt kiűn veszünk.

Az aranyruhás légy könyörögni kezdett:

— Én nem érzem a hideget, anyám, — és a maszlag szavaira gondolt — még nem akarom itt hagyni a rétet. Az én ruhámnak nem árt meg az ősz és szárnyaimat nem féltsem a téltől. Oh, még ugy szeretnék egy kicsit itt élni, — még csak egy pár napig marad-hassunk, anyám.

— Bolond beszéd, — mondta a zöld légy — itt fogsz pusztulni. Hanem én megyek! Csinálj, amit akarsz! — s azzal elrepült mérgesen.

Másnap beköszöntött az ősz. A sárga fűszálakon vastag dér csillogott. Az aranyruhás légy reszketve bontogatta ki szárnyait, olyan nehezek voltak, mintha ólommal öntötték volna le. A maszlag még aludt.

— Többé csakugyan nem maradhatok itt — gondolta magában az aranyruhás legyecské és rászállott egy száraz virágszárra.

— A liliumruhás királyfi sem jött el — gondolta magában tovább szomorúan — bizonyosan ő is az ősztől fél. Majd megkérdezem a maszlagot, ha felébred, hogy mitévő legyek.

Dél felé kibújt a nap s a kis aranyruhás légy fölmelegedett. Később felébredt a maszlag is. Kinyitotta álmosan szemét s amint meglátta az aranyruhás legyvet, csodálkozva mondta: — Te itt vagy még? Igaz, — tette hozzá később mosolyogva — te a tündér királyfit várod. Az nem fog eljönni már. Hirtelen lepett meg az ősz. Minket leperzselt, őt elriasztotta. Hanem ott lakik a nagy akác alatt, egy csigaházban. Ott megkeresheted.

— Ne hallgass szavára — kiáltotta át a héjakut.

A kis aranylegyecské nem figyelt oda. Megrázta szárnyait, felrepült és ellebegett az akác felé.

— Balga, — kiáltotta át a héjakut — a csigaházba egy vén kóborló pók költözött! Ne menj, szerencsétlen! Szörnyű halált lelsz ott!

Az aranylegyecské nem hallotta a héjakut szavait. Ott volt már az akác alatt, a csigaház előtt.

— Ez hát, a tündérkirályfi palotája — mondta magában és fáradtan kereste kapuját. Mikor megtalálta, beröppent. Csak csuszva lehetett haladni benne. Az aranylegyecské megindult rajta. De már nagyon fáradt volt, igen nehezen haladt és csak nem akart a folyósónak vége szakadni. Egyszer aztán vallami-

féle kárpitfélét pillantott meg. Fehér fonalakból volt szöve s valami nyílást tartart. — Bizonyosan itt lesz a királyfi szobája — gondolta örvendezve és megindult a függönyön keresztül. Az pedig mind sürübbé lett s mind több és több fehér szál ereszkedett és gomolygott az aranylegyecskére.

Aztán hirtelen valami megcsillant a függöny mögött.

— A tündérkirályfi — remegett meg a legyecské és még egy lépést tett kinnal a fehér fonalak között.

A fekete valami megmozdult, az aranylegyecské felé közeledett és kinyújtotta karját.

A legyecské szuró fájdalmat érzett oldalában, megtántorodott. A fehér fonalak egészen kis teste köré csavarodtak.

*

A függöny szálain pedig lesétált lassan egy nagy szürke pók, az engedetlen hiu legyecskéhez.

Andor bácsi.

KÖNYÖRGÉS.

*Szívem: e vérző csodalámpást
Lóbálom szünös-szüntelen:
Bíborfényével hadd fűrössze,
Aki az éjben jön velem.*

*Lépésünk nyomán szándál koppan.
Megyünk s köröttünk minden új.
A régi hit már eltemetve
S felette halálszele fúj.*

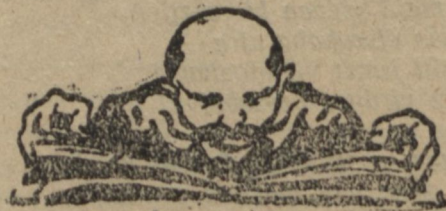
*A régi dalt, a régi oltárt
Pogányok törték szertesét.
Aldozni most már merre menjünk?
Egyformán mindenütt setét . . .*

*Katakombát ásunk a földbe
Körmeinkkel, ha nincs lapát,
S az oltár elé felakasztom
E szívet, örökmécs gyanánt.*

*És énekeljük szakadatlan:
— Az ének messze hallszik el, —
Mutasd az arcod, óh, Napisten!
Világosság, jövel, jövel!*

T. Imets Béla.

Legkedvesebb lapom

a Székely Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Egyesületének tulajdonát képező

UJ ÉLET,

melyre ismerőseim körében előfizetéseket gyűjtök, melyet hazafias szelleme miatt mindenkor és minden módon pártfogolni fogok.